

GELLÉN-MIKLÓS GÁBOR
A Szűz havában

szeptemberi napfény
a fák hirtelen
öregedtek meg
ízületes karjaikkal sárga
leveleiket nyújtogatják
a járókelők felé
elkapom én is
a tekintetem
titkuk az én titkom is
velük együtt várom
a hideg esők
jöttét
a legőszintébb beszédet
amikor esernyőmre potyognak
az égből jött
szavak

A bús férfi panasza

Most 44 éves vagyok.
Nyár van.
Ácsorgok nagykabátban.

Baleset

„Ez mi volt?” Semmi,
csak leesett a telefonom.
De nincs baj: nem törött el.
És különben sincs már mit mondani.
Csak a kijelzőjén lett egy kis karcolás.
Heg, vértelen. Néma figyelmeztetés:
a hallgatás percdíja egy örökkévalóság.